

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **O. A.**, zast. Mgr. Alešem Hájovským, advokátem, se sídlem Tachov, nám. Republiky 57, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 9. 2005, č. j. 28 Az 130/2004 - 20, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 6. 9. 2004, č. j. OAM-2463/VL-19-K01-2004, rozhodl žalovaný tak, že azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje, a že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Citované rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu žalobou, v níž namítal, zejména že před vydáním rozhodnutí nebyl přesně a úplně zjištěn skutkový stav věci, neboť správní orgán si neopatřil potřebné podklady pro rozhodování, nevypořádal se se všemi provedenými důkazy a rozhodnutí tak není v souladu se zákony. Namítal tak porušení § 3, 32, 46 a 47 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) a dále i § 12 a 91 zákona o azylu, jejichž podmínky dle vlastního přesvědčení splňuje. Ve skutkových důvodech pak uvedl, že byl na Ukrajině pronásledován pro svou politickou činnost. Správní orgán mu vytýkal nedostatečné hájení svých práv v zemi původu, čemuž musí oponovat, neboť policie a soudy na Ukrajině nefungují, jak by měly. Mezinárodní zprávy, kterých využil žalovaný, neodrážejí

dostatečně objektivně skutečnost, neboť v zemi jeho původu instituce na ochranu práv člověka dostatečně nefungují, v policejních složkách, na soudech a úřadech vládne korupce. Z toho vyplývá, že žádost o pomoc na policii by měla zcela opačný výsledek. Žalobce na základě těchto skutečností žádal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem č. j. 28 Az 130/2004 - 20, ze dne 22. 9. 2005, žalobu proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného zamítl, když konstatoval, že žalobcem uvedené skutečnosti nemohly být posuzovány jako pronásledování, které má na mysli právní úprava azylového institutu v zákoně o azylu, správní orgán pak nepochybil, pokud ve svém rozhodnutí zdůraznil, že mezinárodní ochrana může být žadateli poskytnuta teprve v případě, jestliže mu byla odepřena ochrana země jeho státní příslušnosti, nebo případně tato ochrana nebyla účinná. Žalobce evidentně všech prostředků, které právní řád jeho země původu k ochraně práva svobod jednotlivce poskytuje, nevyužil. Správní orgán shromáždil za účelem posouzení situace žalobce v zemi původu řadu podkladových zpráv, které hodnotí situaci v oblasti dodržování lidských práv na Ukrajině z období r. 2003, z nichž čerpal i při posouzení další námitky žalobce, a to že byl diskriminován z důvodu své ruské národnosti. Skutečnosti, které žalobce v této souvislosti uvedl však nelze označit za diskriminaci z důvodu národnosti, tak, jak má na mysli § 12 zákona o azylu, když jediným momentem, který k takové úvaze mohl vést, byl v daném případě moment ukončení pracovního poměru, k němuž však nedošlo ze strany zaměstnavatele, ale žalobce tento pracovní poměr ukončil sám. Jeho tvrzení o přehnaných nárocích zaměstnavatele nelze dle přesvědčení soudu pod výše uvedené ustanovení podřadit. Soud pak nespátřil v žalobcem uváděných skutečnostech ani žádnou ze zákonem upravených překážek vycestování. Správní orgán se dle přesvědčení soudu zabýval případnou existencí překážky vycestování žalobce velmi podrobně a soud v odůvodnění její neexistence v dané věci nespátřil žádného pochybení. Za takto zjištěného skutkového stavu věci soudu nezbylo než považovat žalobu a její jednotlivé body za nedůvodnou, neboť soud nezjistil po přezkoumání věci žádnou z žalobcem tvrzených nezákonností napadeného rozhodnutí žalovaného.

Proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost. V ní uvádí, že prvoinstanční orgán stěžovateli vyčítal, že nepostupoval v souladu se zákony na Ukrajině a nedožadoval se soudní ochrany proti policii, proti čemuž se stěžovatel ohrazuje, neboť nemá záruku v soudech, a to v tom smyslu, že by soud chránil jeho zájmy proti policii a že v jeho vlasti existuje prorůstání korupce ze strany policie a orgánů soudů. Zároveň uvádí, že chtěl vstoupit do Strany za jednotnou Ukrajinu, poněvadž její politické zaměření bylo stanoveno pro mladé lidi a na jejich budoucí uplatnění. Tato politická strana slibovala zvýšení životní úrovně, zavedení nových zákonů, zlepšení postavení slabších skupin obyvatelstva, nový daňový systém a boj s korupcí. Stěžovatel uvádí, že do činnosti této politické organizace se nemohl plně zapojit, neboť by následně přišel o práci a o výdělek. Taktéž poukazuje na to, že byl několikrát donucován orgány policie k podpisu prohlášení, že roznášel letáky za peníze, což by poškodilo stranu, která usilovala o získání politické moci na Ukrajině, a tudíž došlo ze strany policie k oznámení jeho jednání na školu a do zaměstnání. Na základě těchto skutečností mu byly kráceny odměny a byl zařazen na nižší úroveň přidělování práce, zároveň byl neustále poslán na různá školení a přezkoušení, která probíhala v ukrajinštině, ačkoliv bylo všem známo, že je Rus. Do té doby žádné problémy neměl a dovozuje, že „právě z jeho politického přesvědčení a z jeho politické činnosti byl vytvářen nepřímý nátlak na jeho osobu“. Stěžovatel má za to, že předložil prvoinstančnímu orgánu dostatek argumentů k tomu, aby byl posouzen jako osoba pronásledovaná za své politické přesvědčení a za porušování svobod vůči jeho osobě. Zároveň poukazuje na § 14 zákona o azylu

z humanitárních důvodů. I když je mu zřejmé, že na tento druh azylu není právní nárok, mohl jak správní orgán, tak prvoinstanční soud vzít veškeré skutečnosti uváděné v jeho žádosti za pravdivá tvrzení, odpovídající i skutečnému stavu na Ukrajině, který dle stěžovatele je zcela odlišný od obecně známých zpráv uváděných ve veřejných médiích i sdělovacích prostředcích o postavení národnostních menšin i vlastních občanů Ukrajiny v rámci daného politického zřízení a tento druh azylu přiznat. Dále stěžovatel uvádí, že v případě neudělení azylu bude po překročení hranic na Ukrajině zatčen příslušnou policií a budou mu vykonstruovány důvody jeho zatčení, které mu mohou vést k jeho odsouzení pro spáchání trestné činnosti.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové byly vydány v souladu s právními předpisy. Správní orgán i ve věci řízení o podané kasační stížnosti plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněná ve správním řízení. S rozsudkem soudu plně souhlasí. K námitkám stěžovatele v podané kasační stížnosti správní orgán sděluje, že v jeho případě neshledal existenci žádného z taxativně vymezených důvodů udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani žádný důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení azylu podle § 14 citovaného zákona. Správní orgán shromáždil všechny dostatečné podklady na podporu svého rozhodnutí. Stěžovatel nevyužil všech prostředků, které mu poskytoval právní řád země původu k ochraně práv a svobod; problémy stěžovatele tak nelze přičítat státním orgánům Ukrajiny. Námitky uplatněné v kasační stížnosti nemají opodstatnění a dostatečně se jimi zabýval již soud ve svém rozsudku, s jehož odůvodněním se správní orgán ztotožňuje.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o něm není třeba samostatně rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1 a 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu, mj. pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku – takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ačkoli stěžovatel výslovně neuvedl, který z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. je v kasační stížnosti tvrzen, z obsahu této stížnosti vyplývá, že jde o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem

v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikováno nesprávné právní pravidlo, popř. je sice aplikováno správné právní pravidlo, ale je nesprávně interpretováno.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřekoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel dne 22. 7. 2004 podal žádost o udělení azylu. Uvedl, že je pravoslavného vyznání, nikdy nebyl ani on, ani jiný člen rodiny politicky organizován. Jako důvod své žádosti o azyl uvedl, že od r. 2003 byl stoupencem strany Blok Naše Ukrajina, v březnu 2003 rozdával pozvánky na schůzi strany ve městě K.k. Byl zadržen policií, psychicky utlačován, bylo mu vyhrožováno, že dojde oznámení do střední školy a zaměstnání. V práci mu pak nebyl vyplacen 13. plat a v dubnu 2003 mu nebyla v nemocnici poskytnuta lékařská péče. Učitelé ho na střední škole nutili platit úplatky za úspěšné vykonání zkoušek. Odešel ze zaměstnání a nové nemohl najít, proto se v lednu 2004 odstěhoval do C.. Tam v dubnu 2004 rozdával letáky v předvolební kampani prezidentských voleb, byl zatčen policií a do tašky s letáky mu byla podstrčena narkotika, policie žádala úplatek. Rodiče zaplatili 3000 hřiven a po propuštění pak žalobce odcestoval do ČR. Cestoval autobusem přes Polsko, Česká republika je pro něj cílovým státem, pro případ návratu do vlasti se obává pronásledování ze strany policie. Dne 16. 8. 2004 byl před správním orgánem proveden pohovor se stěžovatelem, za přítomnosti tlumočnice ruského jazyka. Vypověděl, že v zemi původu neměl jasnější představu o dalším životě, odjel narychlo, v autobuse se pak doptal a jel rovnou do B. a požádal o azyl. Uvedl, že ukončil střední školu, pracoval na železnici a v r. 2002 začal dálkově studovat techniku. Ze zaměstnání, kde měl problémy, odešel raději na vlastní žádost, jeho vyšetřování bylo obnoveno, neboť strana chtěla dokázat, že jeho zadržení bylo nezákonné, chodila mu domů předvolání, on však již žil jinde. Od minulé zimy uvažoval, že do strany vstoupí, avšak nespěchal s tím, jednalo se o seskupení různých menších subjektů, jejímž protějškem byla Strana za jednotnou Ukrajinu, která fungovala na podobném principu. Předsedou strany byl předseda vlády a Národní banky V. J., stěžovateli se líbilo, že strana se zajímala o mladé lidi a jejich budoucí uplatnění. Strana byla založena v r. 1997 a v D. oblasti měla desítky tisíc členů. Slibovala zvýšení životní úrovně, zavedení nových zákonů, zlepšení postavení slabších skupin obyvatelstva, nový daňový systém a boj s korupcí. V K. vedla stranu V. I., jejíž příjmení stěžovatel nezná, nikdy se s ní nesetkal, jeho úkolem bylo rozšiřovat letáky a kreslit plakáty a pozvánky na shromáždění. Jeho problémem bylo i to, že je Rus, neboť v oblasti nyní probíhá tvrdá ukrajinizace. Z tohoto důvodu by při problémech přišel o práci. Postup policie při zatčení byl nezákonný, neboť stěžovatel měl při kontrole doklad a přitom byl vyslýchán a propuštěn až ráno po zatčení, policie nenašla důvod, pro který by došlo k zadržení, nebyl ani sepsán protokol. Na postup policie nemá, dle názoru stěžovatele, smysl si jakkoliv stěžovat, neboť výsledek by byl nulový z důvodu vysoce rozšířené korupce; pokud nemá člověk velké prostředky, ničeho nedosáhne. Byla snaha ho donutit k podpisu prohlášení, že roznášel letáky za peníze, což by straně uškodilo a protože toto nepodepsal, bylo odesláno upozornění do zaměstnání i do školy. V zaměstnání pak dostával nejhorší práci, byly mu kráceny odměny, nebyl zařazen do kariérního žebříčku a jeho nadřízenými byli lidé s nižším vzděláním, než měl sám. Byl posílán na různá školení a přezkušování, která probíhala v ukrajinštině, ačkoliv bylo všem známo, že on je Rus. Předtím žádné problémy neměl, po zadržení mu však sdělili

na personálním oddělení, že toto je důvod k propuštění ze zaměstnání. Tlak byl patrný i při studiu, bylo postupně, zejména již v r. 2003 žádáno, aby zkoušky probíhaly v ukrajinštině, ačkoliv dříve bylo možné si jazyk vybrat. Studium žalobce oficiálně neukončil, po 1,5 roce odjel ze země. V dubnu 2004 se žalobce s mnoha studenty zúčastnil protestu před magistrátem, rozdával letáky, byl zadržen a v jeho tašce byly nalezeny drogy, byl na tři dny zadržen a poté, co rodiče poskytli úplatek 3000 hřiven byl nucen podepsat prohlášení, že neopustí Ukrajinu a byl propuštěn. Strana však žádala vyšetření tohoto nezákonného zadržení, do místa trvalého bydliště mu chodila předvolání, která však nepřebíral, neboť se zdržoval v C.. Nakonec na turistické vízum odjel ze země. Stížnost, podanou stranou si žalobce vysvětlil tak, že straně nešlo ani tak o jeho osobu, jako o předvolební propagaci, myslí si, že žádný další zájem na jeho osobě nikdo neměl a také by mu dále nikdo nepomohl. K dotazu žalovaného na neposkytnutí lékařské péče stěžovatel sdělil, že se tak stalo v dubnu 2003, kdy měl horečku a kdy v lékařském středisku železnic nedostal neschopenku. Úplatek při studiu byl nucen dát při zkoušce z informatiky, neboť neznal počítač. V případě návratu do vlasti se žalobce obává vězení, neboť důvody zadržení lze vymyslet jakékoliv. Poté by se na něho hledělo již jako na trestaného.

Podle ustanovení § 12 se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle ustanovení § 14 téhož zákona jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Na základě zjištěného skutkového stavu věci Nejvyšší správní soud konstatuje, že Krajský soud v Hradci Králové řádně přezkoumal rozhodnutí žalovaného a své závěry odpovídajícím způsobem odůvodnil. I Nejvyšší správní soud má za prokázané, že stěžovatelovy důvody, pro které žádá o azyl na území ČR, nelze podřadit pod taxativní výčet důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Opakované zadržení policií při předvolebních akcích, při nichž stěžovatel rozdával letáky a podruhé mu byly policií podstrčeny do tašky s letáky drogy, což mělo sloužit k tomu, aby podepsal, že tuto činnost vyvíjel za peníze, a z toho plynoucí krácení odměn v zaměstnání a zařazení na nižší úroveň přidělování práce, časté posílání na různá školení a přezkoušení, která probíhala v ukrajinštině, ačkoliv bylo všem známo, že je Rus, neleze hodnotit jako pronásledování, které má na mysli právní úprava institutu azylu v zákoně o azylu, neboť žádost o udělení azylu může být úspěšná teprve v případě, jestliže žadateli byla odepřena ochrana ze strany země jeho státní příslušnosti nebo případně tato ochrana nebyla účinná. Stěžovatel se však na příslušné orgány, u nichž by se domáhal poskytnutí ochrany proti postupu policie, vůbec neobrátil, což ostatně sám přiznává. K tomu je dále třeba připomenout, že za pronásledování by mohlo být v souvislostech tvrzených stěžovatelem pokládáno toliko odmítnutí ze strany veřejné moci poskytnout ochranu před prokázaným ohrožením, pokud by toto odmítnutí mělo typicky povahu šikany ze strany veřejné moci pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Tak tomu však v souzené věci nebylo, neboť stěžovatel vůbec nežádal o ochranu žádné kompetentní orgány domovského státu. Stěžovatel tedy evidentně všech prostředků, které právní řád jeho země původu k ochraně práv a svobod jednotlivce poskytuje, nevyužil a svoji situaci se rozhodl řešit odjezdem do České republiky.

K uvedenému Nejvyšší správní soud obecně konstatuje, že nelze připustit, aby byl azyl přiznáván z důvodů nezákonné činnosti členů orgánů veřejné moci, s jejichž projevy

se lze setkat i v zemích s vyspělým demokratickým zřízením. Pokud by to bylo připuštěno, institut azylu jako výjimečného prostředku ochrany osob, jimž je upírána ochrana státem původu, by šel nad rámec účelu, pro který Česká republika zákon tohoto typu přijala.

Ke zjišťování skutkového stavu věci lze obecně konstatovat, že zásada tzv. materiální pravdy (někdy též nazývána zásadou zjišťování stavu věci) má v řízení o udělení azylu svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení. V případě, že žadatel uvádí skutečnosti podřaditelné pod taxativně vymezené důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, je na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatele tvrzení, anebo alespoň s takovou měrou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu. Elementární roli při zjišťování skutkového stavu věci hrají zprávy o stavu dodržování lidských práv v zemi původu žadatele. Je-li zřejmé, že se jedná o bezpečnou zemi původu, v níž je z hlediska standardů předpokládaných zákonem o azylu zabezpečena řádná a fungující ochrana občanů před nežádoucími ingerencemi státu do jejich základních práv a svobod, pak lze důvodně předpokládat, že v takové zemi sice může docházet k jednotlivým excesům, nicméně lze se prostřednictvím správních, soudních či jiných orgánů domáhat nápravy proti nezákonnému zásahu. Takový závěr však nelze učinit v případě, že se jedná o zemi, ve které se státní orgány opakovaně dopouští závažných porušení lidských práv. Má-li správní orgán za to, že stěžovatel, který přichází ze země s nedostatečnou ochranou lidských práv, nevypovídá pravdivě o důvodech, které ho vedly k opuštění jeho země původu a podání žádosti o azyl v ČR, musí své pochybnosti hodnověrně objasnit a prokázat. Jsou-li dány skutečnosti, na základě nichž lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv a svobod žadatele o azyl došlo nebo mohlo dojít, a správní orgán nemá dostatek důkazů o tom, že tomu tak nebylo, pak tyto skutečnosti musí správní orgán v situaci důkazní nouze zohlednit, a to ve prospěch žadatele o azyl (obdobně např. rozsudek NSS ze dne ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89). V souvislosti s uvedeným Nejvyšší správní soud konstatuje, že Ukrajinu lze považovat za bezpečnou zemi původu, jakkoli jednotlivé excesy nelze vyloučit. Bylo tedy na stěžovateli, aby svá tvrzení přesvědčivým způsobem prokázal, což stěžovatel v řízení neučinil.

Ohledně případné aplikace ustanovení o překážce vycestování podle § 91 zákona o azylu souhlasí Nejvyšší správní soud s názorem krajského osudu, že správní orgán se zabýval případnou existencí překážky vycestování velmi podrobně a v odůvodnění její neexistence v dané věci nelze spatřovat žádné pochybení. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že již opakovaně judikoval, že obava z policejního pronásledování a obava z toho, jaké nebezpečí žadateli hrozí ze strany policie, bude-li do země původu vydán, bez dalšího nezakládá překážku vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu (viz např. sp. zn. 4 Azs 25/2003).

K námitce stěžovatele, týkající se aplikace ustanovení o humanitárním azylu podle § 14 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že je uplatňována poprvé až v kasační stížnosti, třebaže mohla být vnesena již v dřívějším řízení. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné. I kdyby ovšem zákon dovoloval Nejvyššímu správnímu soudu se touto stěžovatelovou námitkou zabývat, nemohl by jí přisvědčit. Nejvyšší správní soud uvádí, že posuzování podmínek pro udělení azylu z tzv. humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu spadá do diskreční pravomoci žalovaného a jeho smyslem je určitá volnost daná správnímu orgánu zareagovat

jak na případy předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), tak i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem arbitrárního postupu (libovůle), vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně postulovaného principu demokratického právního státu (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004). S ohledem na skutečnosti, které stěžovatel uvedl v průběhu správního řízení, je zřejmé, že žalovaný vyhodnotil podmínky v souladu s hledisky, které jsou oprávněny soudy ve správním soudnictví při přezkumu zohledňovat.

V návaznosti na uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že není dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové zrušit, neboť se nejedná o rozhodnutí nezákonné z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a rovněž zdejší soud neshledal žádnou vadu řízení, jež by spočívala v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, přičemž rozhodnutí správního orgánu není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti stěžovatele žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu